Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Pondělí, 02 Duben 2012 21:00

Jak je to dlouho, co začali hrát Peter, Paul & Mary a kolik podobných partiček od té doby ve světě i u nás vystoupilo? Není to už trochu nuda? Přesto (nejen) v Týně nad Vltavou žilo – bylo folkové trio standardní sestavy, které si svým umem i niternou osobitostí naklonilo publikum i odborníky. Protože kytarista Lukáš Kazík opustil kapelu zásahem vyšší moci, nikdy se už nedozvíme, jestli by **Epy de Mye** byla bývala nadále „nezmarským" triem, nebo by touha po jiném soundu stejně vedla ruku kapelníka (a výhradního autora, kytaristy akustického i elektrického a zpěváka) Honzy Přesličky. Změna stylu na druhém albu je zřejmě nápadná: snad všechny dosud vyšlé recenze, glosy, komentáře k albu ***Maso !*** totiž vycházejí z představy, že Epy de Mye se skokově stala jasně folkrockovou kapelou. Někteří jsou z této změny nadšení, někteří protestují. Mně přijde, že to není to nejdůležitější a ani nejslyšitelnější na této desce.

V sestavě skladeb jsou i písničky aranžované pro akustické trio nebo dokonce jen pro dvojici Jan Přeslička – Lucie Cíchová (zpěv, kontrabas). Jsou tu skladby, které přes své lehoučké obarvení elektrickou kytarou znějí velmi tradičně folkově (*Obyčejné fotky*), některé dokonce s lehkým žalmanovským nádechem (*Přízemní efekt*). Kapela si sice v čase od své první desky ***Stopy nezmizí*** (2008) pořídila cajon (Mirek Vlasák), ale plnokrevné folkrockové bicí (Tomáš Piala – Jarret) má půjčené jenom ve čtyřech skladbách. Největší zvukovou změnou je prudká obliba elektrické kytary: hrají na ni Přeslička i další „nováček" Dušan Vainer, na střídačku, ale někdy i oba najednou; o doprovod na akustiku se pak buď stará Vlasák, nebo (ve dvou bluesovějších skladbách *Kostlivec* a *Řekl mi chlápek*) vůbec není. Nicméně mluví-li se v souvislosti s Epy de Myí o folkrocku, nečekejte žádný nářez typu ETC… Spíš hravé okouzlení retro soft bigbítem; termín z webu kapely *„a little beat folk"* je trefný. Hodně napovídá jediná anglicky otextovaná, závěrečná píseň *Killing Love*, vzniklá zřejmě jako deklarace nového trendu. Jinak by pro mě její zařazení bylo dost záhadné. Je perfektně stylová (samozřejmě jsem chvíli přemýšlel, o jaký hit z 60. let se jedná… hudba i text Jan Přeslička) a se zbytkem CD zcela nesourodá. Ale třeba chtěla kapela mít na konci vypalovačku s textem, který přeložil Dušan Vainer způsobem „fucking killing love = věru ošklivá zabíjející láska"…

S výjimkou již zmíněných písní jsou všechny ostatní melodie jemné folkovky, zcela v intencích původní akustické Epy de Mye: od šlapavé refrénovky *Nikdy neříkej nikdy*, přes jednoduché, až staroportovní melodie *Obyčejné fotky*, *Třetí den* nebo *Lehkost bytí* až po temnou hymničnost nepostrádající

Melodii
. Album je nahrané bez hostů (kromě zmíněných bicích), takže aranže jsou postaveny na akustických a elektrických kytarách. Nejsou nijak překvapivé a složitě komponované, ale nenudí a dobře slouží celku. Hlavním zpěvákem je Honza Přeslička s hlasem spolehlivým, důvěryhodným, ale celkem zaměnitelným. Zajímavější hlas má Lucie Cíchová, zvláště tam, kde zpívá jemně a smutně (
Na drátech
) je okouzlující. Sbory byly tentokrát – spíše ke škodě věci – většinou smíchány jako hlas v popředí + křoví, ale je tu i plnokrevný trojhlas (
Přízemní efekt
) nebo dokonce čtyřhlas (
Melodie
).
Texty jsou opět u Epy de Mye velmi důležité – a snad ještě vážnější a smutnější než na předchozí desce. I hrnoucí melodie nakonec ožívá textem ohledávajícím všemožné životní trable (*Nikdy neříkej nikdy*). Je tu zachycena zkušenost s nemocí i se smrtí (*Na drátech*, *Třetí den*);
zejména první zmíněný text je silný, i se závěrečnou otázkou po smyslu života. Přeslička se nebojí nelehkých témat, jako jsou hrůzy 2. světové války – a je to dobře, i když existují lepší texty, než jsou
Obyčejné fotky
. Opět se ukázalo, že Honza je hlavně dobrý pozorovatel a umí si nacházet relativně osobitá témata. Pak stačí k chvályhodnému výsledku zdánlivě obyčejné zpracování pomocí zdánlivě nevelkých slov. Tam, kde se snaží poetizovat (
Černá dáma
), většinou tak dobrý není. Jsou tu písně inspirované rozchodem (
Kdo by zůstal
) i zamilovaností (
Lehkost bytí
), nicméně druhá z nich trpí určitou plytkostí. Ale je tu taky zajímavý dialog o tom, co je to blues (
Řekl mi chlápek
). Je to
„děvka uprostřed léta, žádnej román, žádný svádění“
, nebo
„jen běžně zakřivenej život, co tvý vlastní nehty pod kůži zarývá“
?
K podobným otázkám nakonec trochu směřují všechny Přesličkovy texty a asi i dál budou, ať se jejich hudební šat změní jakkoli. Těžší otázka ale je, co znamená *„óda na masu“* vyplňující celou jednu stránku bookletu. Ocitla se tam proto, aby zdůvodnila akční název alba? Nebo byla dřív než název a skutečně považuje kapela za důležité
„slavnostně ti předat (milá maso) několikaleté výsledky naší práce… …protože Tvá síla je ukrytá v mnoha jednotlivcích?“
To si radši budu lámat hlavu nejednoznačnými texty typu
Melodie
. Nebo ještě radši poslouchat beatfolk Epy de Mye: přívětivou a kvalitní muziku, se kterou je

nutné čím dál víc počítat.

{desky 1060}